

Hij was en onwettig kind  
**OPGEGROEID IN LEUGENS**

door

Jan Verheijden

## **Colofon**

© 2025 Jan Verheijden

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of andere wijze, of worden verfilmd in welke vorm dan ook, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke toestemming van de auteur.

Vormgeving en omslag ontwerp: Jan Verheijden

Uitgave: Jan Verheijden

## Inhoudsopgave

1. Hun eerste ervaring.....	5
2. Ongehuwd, zwanger en ziek.....	14
3. De pastoor schiet te hulp.....	22
4. De opname in het klooster.....	31
5. De geboorte van een zoon.....	45
6. In het pleeggezin.....	55
7. Johan komt in de puberteit.....	63
8. Zijn wereld stort in.....	81
9. Zelfstandig wonen op kamers.....	86
10. Een affaire met een kasteleinsvrouw.....	92
11. Op zoek naar werk.....	100
12. Kennismaking met de drugswereld.....	106
13. De koerier Heerlen-Amsterdam.....	125
14. In nieuw begin in Maastricht.....	137
15. Het overlijden van “kleine” oma.....	153
16. Johan ontmoet zijn familie.....	161
17. Een ziekte openbaart zich.....	173

Als hulpverlener zag ik vaak dat achter voordeuren veel leed verborgen bleef, terwijl alles aan de buitenkant normaal leek. In dit boek beschrijf ik beide kanten van de werkelijkheid.

Het verhaal vermengt de op zich losstaande ervaringen van meerdere mensen tijdens de tweede helft van de vorige eeuw.

Herkenbare elementen zijn niet gerelateerd aan de overige inhoud van het verhaal.

Het is realistisch tegen een Limburgse historische achtergrond maar bevat ook elementen van pure fictie.

Ervaar bij het lezen van het boek zowel de dramatiek als de humor, romantiek en een vleugje erotiek.

## 1. Hun eerste ervaring

In Midden-Limburg liggen op de zandgronden kleine gehuchtjes en groepen huizen. Vaak zijn het boerderijtjes met woonruimtes en stallen onder één dak. Achter een van deze boerderijtjes, met een grote kippenstal en een veranda, woont het gezin Verstraelen met hun acht kinderen.

Het oudste kind is Ans, een jonge vrouw van twintig. Haar tenger postuur is beïnvloed door haar ziekte. Toen bij Ans tuberculose werd vastgesteld, maakten haar ouders zich zorgen over haar gezondheid. Tuberculose, oftewel TBC, is een besmettelijke bacteriële infectie van de longen. Omdat de uitgeademde lucht van patiënten de bacteriën bevat, worden zij in de beginfase geïsoleerd.

Op lange zomerse avonden is de veranda de plek waar jongeren uit de buurt elkaar ontmoeten. Na een dag hard werken zijn ze soms met slechts enkelen, maar het kunnen er ook acht zijn. Ze kunnen afstand houden terwijl Ans er toch bij is. Er wordt gelachen, moppen worden verteld, maar er zijn ook serieuze gesprekken. Onder het mom van: “We gaan Ans bezoeken...” treffen de jongens en meisjes uit de buurt elkaar. Af en toe ontstaan er koppeltjes.

Het is zomer 1949.

Op zondag fietsen de jongeren naar een kermis in de buurt. Als Ans zich goed voelt, gaat ze mee. Samen met haar twee oudere zussen vertrekken ze dan meteen na het avondeten. Omdat ze door haar TBC te weinig lucht heeft om zelf te fietsen, zit ze achterop bij een van haar zussen. Via een zandweg passeren ze de boerderij waar Kobus als boerenknecht werkt. Kobus is een van de jongens die 's avonds vaak komt buurten. De meisjes weten al dat Kobus hen “stiekem” opwacht. De deur van de stal staat op een kier. Kobus staat daarachter, maar zijn grote schoenen verraden hem; onder de deur door zijn ze zichtbaar. Ook verraadt de rook van zijn sigaret hem, die boven de deur uitstijgt.

Door het gat van een knoest in de deur houdt hij in de gaten wanneer de meisjes naderen. Exact op het moment dat ze bij de deur zijn, stapt hij nonchalant naar voren en spreekt hen aan alsof het puur toeval is. Zo gaat het ook op een van de laatste kermisavonden van het seizoen.

De twee zussen gaan zonder Ans met de fiets op stap. Als de meisjes bij Kobus aankomen stoppen zij en stappen af.

Kobus doet een stap naar voren.

"Gaat Ans vandaag niet mee?"

"Ze is thuisgebleven. Het heeft de hele dag geregend, en Ans is thuisgebleven omdat de vochtige lucht haar benauwt."

"Ik ga ook niet. Ik ben moe en wil vroeg naar bed."

Even later stappen de meisjes weer op hun fietsen en sluiten zich aan bij drie jongens. Gezamenlijk fietsen ze verder. Kobus kijkt hen even na en stapt dan zelf op de fiets. Hij rijdt de andere kant op, naar Ans.

Wanneer ze met de groep zijn, heeft altijd wel iemand iets te vertellen. Nu ze met zijn tweeën zijn, weten ze eigenlijk niets te zeggen.

"Ben je niet naar de kermis?" vraagt Ans.

"Nee, ik had geen zin. Het is altijd hetzelfde en ik ben moe."

"Wat kom je dan hier doen als je moe bent? Kun je niet beter vroeg naar bed gaan?"

"Meestal zijn er bij de laatste kermis vechtpartijen in de cafés en de danszaal. Daar heb ik geen zin in. Maar ik maak het ook niet laat."

"Hannie wilde waarschijnlijk gaan omdat ze vorige week iemand heeft ontmoet die ze leuk vindt. Misschien is ze wel geïnteresseerd in hem. Ben jij ooit iemand leuk gaan vinden?"

"Uhhhhh..." reageert Kobus.

Omdat het donker is, ziet Ans niet dat Kobus bloost.

Hij betreft direct zijn aarzelende antwoord.

Dit was zijn kans geweest om zijn gevoelens voor Ans te uiten, maar hij durfde het niet.

Ans had een andere reactie verwacht.

Hoewel het geen afwijzing is, biedt het ook geen bevestiging. Ze besluit het gesprek niet verder richting persoonlijke gevoelens te sturen.

Er volgt een lange, maar niet ongemakkelijke stilte.

Ans is blij dat Kobus bij haar is gebleven. Ze voelt zich gevleid door zijn aandacht en zou graag meer over hem willen weten. Ze weet dat hij ouder is dan zij, maar niet hoeveel ouder. Verjaardagen worden in de meeste gezinnen en vriendengroepen niet gevierd. Hem er rechtstreeks naar vragen, durft ze niet.

"Kun jij je de oorlog herinneren?" vraagt Ans na lang nadenken.

Kobus gaat op het voeteneinde van het bed zitten.

"Ik was zeventien toen de oorlog begon. Het was een spannende tijd, vooral op het laatst, toen de bommenwerpers overkwamen. Wat er precies gaande was, weet ik niet. Er werd niet veel over gesproken. Ook later, toen de oorlog voorbij was, vertelden mijn ouders er weinig over. Ze praten eigenlijk nooit over vroeger."

"Mijn ouders ook niet. Ik kan me niet voorstellen dat ik later niet veel zou vertellen aan mijn kinderen..."

"Zou jij kinderen willen?" vraagt Kobus voorzichtig.

"Natuurlijk! Zonder twijfel."

Kobus is naar de rand van het bed geschoven. Het begint af te koelen en hij heeft het zichtbaar koud.

"Wil je bij mij onder de dekens liggen?", vraagt Ans.

Kobus twijfelt niet lang, trekt zijn schoenen uit en kruipt voorzichtig naast haar onder de dekens.

In de boerderij wordt het stil. De jongste kinderen zijn naar bed en slapen. De ouders gaan pas naar bed als de meisjes thuis zijn. Vader zit in een stoel en valt meestal in slaap. Moeder haakt wat of breit een trui voor de winter.

Ook bij Ans en Kobus heerst stilte. Zonder te spreken liggen ze naast elkaar. Het voelt voor beiden heel natuurlijk. Ze ervaren elkaars lichaamswarmte. Ondanks hun lange vriendschap zijn er nooit eerder verliefde gevoelens tussen hen geweest. Nu hij zo dichtbij is, zoekt Kobus met zijn lippen haar hals en schouder op. Hij ruikt haar zachtzoete lichaamsgeur.

Beiden hebben nog nooit gezoend. Ze durven ook niet op de mond te zoenen vanwege het besmettingsgevaar van TBC. Toch raken ze opgewonden. Kobus omhelst haar en wrijft met zijn rechterhand over haar rug en linkerzijde. Zijn hand zoekt een weg onder haar trui en blouse. Hij voelt haar warme borsten. Ans drukt zich tegen hem aan.

Het woord *onkuisheid* flitst door het hoofd van Kobus. Maar in tegenstelling tot hoe er vaak over wordt gesproken, voelt dit helemaal niet als iets slechts. Hij voelt zich gelukkig. Opgewonden, maar gelukkig en blij.

Ook Ans voelt zich gelukkig. Nooit eerder had iemand haar zo dichtbij laten komen. Door haar ziekte werd ze niet afgewezen, maar er was toch altijd een bepaalde reserve bij anderen.

Kobus streelt haar borsten. In de schemering ziet hij een stukje van een van haar tepels onder de rand van haar kleding uitkomen. Hij durft haar borst niet verder te ontbloten, laat staan haar tepel in zijn mond te nemen. Toch wil hij meer.

Zijn hand glijdt over haar buik naar beneden. Hij voelt de elastische rand van haar onderbroek. Ans pakt zijn hand en schuift die langzaam terug omhoog, naar haar borsten. Zijn grove hand contrasteert met haar zachte huid. Ze knuffelen nog lange tijd en liggen daarna voldaan in elkaars armen, zonder iets te zeggen.



Wanneer de temperatuur buiten daalt, voelen ze de koude, vochtige lucht op hun gezicht.

Op een bepaald moment besluit Kobus naar huis te gaan. Ze hebben geen idee hoe laat het is. Het is inmiddels volledig donker. Ans blijft nog even liggen, nagenietend.

Ze kan het niet laten haar hand in haar onderbroek te laten glijden. Ze voelt hoe nat ze is. Door zichzelf te strelen, wordt ze nog natter en ervaart ze iets wat ze nog nooit eerder heeft gevoeld. Een trilling gaat door haar hele lichaam. Ze weet niet wat haar overkomt, alsof ze zweeft, alsof ze licht bedwelmd is. Haar emoties schieten alle kanten op. Ze voelt zich blij, maar ook schuldig. Heeft ze iets gedaan wat niet mag?

Ze wil het aan iemand vertellen, maar durft er met niemand over te praten. Zelfs niet met haar zussen.

Kobus komt thuis en wil het liefst meteen slapen. Eerst loopt hij nog even naar de vlierstruik bij het toilet om te plassen. Zodra hij zijn piemel aanraakt, krijgt hij een stijve en hoe. Op deze plek heeft hij zich vaker afgetrokken, maar dit keer heeft hij geen fantasieën nodig.

Na slechts enkele bewegingen komt hij klaar zoals nooit tevoren. Als hij naar bed gaat, lijkt het alsof zijn opwinding niet afneemt. Na een tijdje slapen wordt hij wakker en loopt opnieuw naar de vlierstruik...

De volgende dag vraagt hij zich af wat er precies is gebeurd en hoe het nu verder moet. Die avond had hij zich geen moment bezwaard gevoeld. Het was fijn, prettig, hij voelde zich gelukkig. Hij heeft niet het idee dat hij met Ans een grens heeft overschreden.

Wat ze deden, wilden ze allebei.

Toch voelt hij zich schuldig en verantwoordelijk tegenover Ans.

Alsof hij haar iets heeft afgenomen en daar nu voor moet instaan.

Moet hij met haar trouwen? Hem is immers altijd voorgehouden dat zulke dingen *onkuis* zijn, dat het niet mag, dat het vies is.

Dat het alleen binnen het huwelijk hoort, en dan nog enkel om kinderen te krijgen. Maar het voelde helemaal niet verkeerd. Integendeel hij voelde zich gelukkig met Ans.

Hij voelt zich nog steeds gelukkig. Maar hoe nu verder? Een onbestemde angst overvalt hem. Hij is bang voor het onbekende. Weet niet of hij eraan toe is zich te binden. Om praktische redenen ziet hij zichzelf niet trouwen en een gezin stichten. Hij besluit voorlopig niet meer naar Ans te gaan.

Gedurende drie weken heeft Kobus veel aan Ans gedacht. Er is veel door zijn hoofd gegaan. Hij weet niet precies wat hij wil, maar hij wil haar in ieder geval nog eens zien. Normaal ontmoeten ze elkaar alleen in het weekend. Maar op een doordeweekse avond, na het werk, trekt Kobus de stoute schoenen aan. Hij loopt naar haar veranda om te kijken of ze daar is.

Wanneer hij aankomt, ligt ze onder de dekens en dommelt ze lichtjes weg. Ze is alleen. Beiden weten niet goed hoe ze zich moeten gedragen.

Ans heeft vaak aan Kobus gedacht. Ze weet niet precies hoe verliefdheid hoort te voelen, maar ze vermoedt dat ze verliefd is. Ze is blij hem weer te zien.

Onzeker gaat Kobus naast haar op het bed zitten.

"Het wordt kouder."

"Ja, vooral 's avonds koelt het snel af..."

"Ik had wel eerder willen komen, maar het is druk op de boerderij. Alles moet klaargemaakt worden voor de winter. 's Avonds ben ik erg moe."

Al pratend over onbelangrijke zaken voelen ze allebei de spanning. Hun adrenaline stijgt. Er vallen langere stiltes.

"Dan ga ik maar weer eens...", zegt Kobus terwijl hij zich voorzichtig over Ans heen buigt en haar een kus op haar wang geeft.

Ans omhelst hem en drukt hem stevig tegen zich aan.

Hun lippen vinden elkaar.

Kobus zoekt opnieuw haar naakte huid onder haar kleren. Ans verzet zich niet meer. Ook niet wanneer zijn hand over haar buik naar beneden glijdt.

Hij schuift haar onderbroek over haar dijen naar beneden, kneedt haar billen en zoekt haar schaamhaar.

Ook Ans verkent zijn tengere, maar gespierde lichaam met haar beide handen.

Alsof ze beiden in trance zijn, trekt Kobus zijn broek naar beneden en versmelten ze met elkaar. Ze verliezen alle controle over hun lichaam en gevoelens.

Als de opwindning wegebt, ervaren ze plotseling de stilte om hen heen. Ze trekken hun kleren weer aan, beschaamd omdat ze zich nu pas realiseren dat ze betrappt hadden kunnen worden. Het gevoel van geluk blijft, maar langzaam dringt ook het besef door van wat er is gebeurd. Dicht bij elkaar blijven ze nog liggen. Ze hebben geen besef van tijd meer. Het lijkt alsof er een eeuwigheid is verstreken. Ze praten niet, maar in hun hoofd heerst chaos.

Ans beseft dat ze iets heeft gedaan wat niet mag en als “zondig” wordt beschouwd. Een beklemmend gevoel overvalt haar. Maar dan komt het geluksgevoel weer naar boven. Het was geen daad van schaamte en schuld. Voor het eerst realiseert ze zich dat iemand om haar geeft als vrouw, als volwaardige vrouw. Ze is niet alleen het zieke meisje dat zorg nodig heeft, het meisje dat niet alles kan wat anderen kunnen. Ze is net twintig. Wettelijk nog niet volwassen, maar ze voelt zich groot, alsof ze alles aankan.

Even later slaat toch weer de twijfel toe.

*‘Wat als ik zwanger ben? Hoe moet ik dat aan mijn ouders vertellen? Wat zullen de anderen in het dorp zeggen? De pastoor? Ja, de pastoor!’*

Ans wordt langzaam moe. Kobus voelt het aan, geeft haar nog een kus op de wang en gaat op weg naar huis.

Ook hij weet dat hij iets heeft gedaan wat niet mag en als “zondig” wordt gezien, maar hij heeft niet het gevoel dat hij iets verkeerd heeft gedaan. Hij laat zijn geluk niet door deze gedachten afnemen. Sterker nog, de gedachte aan een gezin met Ans en een kind maakt hem blij.

Financieel zouden ze het niet breed hebben, maar ze zouden zich er wel doorheen slaan.

Tuis aangekomen doet hij zijn gebruikelijke plasje bij de vlierstruik en gaat naar bed. Met een gevoel van voldoening valt hij in slaap. Als hij die nacht een paar keer wakker wordt, overheerst de euforie. Pas de volgende dag, terwijl hij aan het werk is, maakt het geluk plaats voor onzekerheid.

Hij voelt de druk van zijn omgeving, mocht hij moeten toegeven dat hij Gods verboden heeft genegeerd. Ook vreest hij het oordeel van anderen omdat hij met een zieke vrouw door het leven zou willen gaan.

*‘Dat is gedoemd te mislukken. Dat kan niet...!’*, zullen ze zeggen.

Zijn gedachten benauwen hem. Waar hij de avond ervoor nog zo zeker was, weet hij nu niet meer wat te doen. Toen hij wakker werd, had hij zich nog voorgenomen die avond weer naar Ans te gaan. Nu wordt hij overmand door twijfels. Hij durft niet meer.

Hij had zich altijd voorgenomen eerst goed te sparen en dan pas een vrouw te zoeken om een gezin te stichten. Nu is het nog veel te vroeg. Hij heeft nog maar weinig gespaard om bij de Boerenleenbank een hypotheek te krijgen voor een huisje. Ook verdient hij nog te weinig. Het geluk van de avond tevoren heeft plaatsgemaakt voor onzekerheid en twijfel. Zijn gevoelens voor Ans zijn er nog steeds, maar ze brengen ook een grote last met zich mee.

*‘Maar misschien is ze helemaal niet zwanger?’*

*‘Toch niet van één keer.’*

Na veel wikken en wegen besluit hij bij zijn voornemen te blijven: voorlopig geen vaste relatie aangaan. Hij besluit niet meer naar Ans te gaan.

Ans is meestal alleen, omdat de jongens en meisjes uit de buurt niet meer op bezoek komen nu het 's avonds vroeg donker wordt en de temperatuur daalt. Ze denkt veel aan Kobus. Hij zou voor haar de man van haar leven zijn. Ze zou met hem willen samenleven en voor hem willen zorgen. Ze vergeet dat ze beperkt wordt door haar ziekte. Haar angst om zwanger te zijn heeft ze verdrongen. Ze wil hoe dan ook met Kobus verder.

Ze droomt over een leven met hem, maar praat er met niemand over. Omdat ze er met niemand over spreekt, krijgt ze ook geen enkele vorm van bevestiging of afwijzing. Elke dag denkt ze aan Kobus. Elke avond verwacht ze hem. Maandenlang wacht ze tevergeefs. Ze denkt er niet meer aan dat ze zwanger zou kunnen zijn. Haar fantasieën over een gezin met hem nemen alleen maar toe. Integendeel, ze gaat er steeds meer in geloven.

*'Eerst trouwen en dan kinderen krijgen'*, is haar vurige wens.

## 2. Ongehuwd, zwanger en ziek

In het gezin Verstraelen gebeurt weinig bijzonders. De ouders praten niet veel met elkaar. Het is werken om het gezin draaiende te houden en slapen. Op een avond liggen beide ouders in bed en wensen elkaar welterusten.

Vader ligt op zijn zij, met zijn rug naar moeder gekeerd. Moeder kan niet slapen en staart naar het plafond.

“Ik denk dat een van de meisjes zwanger is.”

Vader reageert eerst niet. Een beetje hoopt moeder ook dat hij slaapt. Ze wil er eigenlijk niet over praten. Ze ontkent het liever dan het te bespreken.

“Wat bedoel je met ‘in verwachting’?”

“Nou, dat een van de meisjes een kind krijgt.”

“Hoe kom je daar ineens bij?”

“Ik heb veel minder maandverband bij de was... Ik heb altijd al gezegd dat het niks is dat de jongens en meisjes bij elkaar liggen op de veranda bij Ans. We weten niet wat daar allemaal gebeurt.”

“Nou, nou, zo snel gaat dat allemaal niet.”

“Daar moet jij nodig over praten. Je bent zeker vergeten wat er twintig jaar geleden gebeurd is.”

“Wie denk je dat het is?”

“Dat weet ik niet, maar ik denk Ans.”

“Ans?? Hoezo Ans?”

“Ik weet het niet, maar ik vermoed het.”

“Dan moet je dat maar eens vragen.”

“Dus dan kan ik het weer opknappen.”

“Moet ik het dan vragen? Dat is een vrouwenaangelegenheid....!”

Moeder draait zich van vader af en probeert te gaan slapen.

De volgende ochtend is de kou nog niet uit de lucht. Na het ontbijt verlaat vader meteen het gezin. Hij verkoopt de eieren van zijn kippen door aan de coöperatie.

Eén keer per week brengt hij de eieren naar een ophaalpunt bij een kippenboer in de buurt.

Daar ontmoet hij de boeren in de omgeving. Op die manier komt hij onder de mensen. Iedereen in de omgeving kent hem, Tjeu Verstraelen. Hij maakt met iedereen een praatje of heeft een stevig gesprek en geniet daarvan. Zijn verhalen zijn vaak wat overdreven, maar iedereen kent hem zo en laat hem daarin. Of zijn verhalen waar zijn of niet, het zijn leuke verhalen. Als hij die ochtend de eieren voor de coöperatie brengt, denkt hij onderweg toch aan de opmerkingen van zijn vrouw.

“Het zal toch wel niet dat Ans in verwachting is...?”

Alle ongemakkelijke gedachten wuift hij weg. Eenmaal bij de coöperatie ontmoet hij de andere mannen en heeft hij in tegenstelling tot thuis het hoogste woord.

Tijdens haar dagelijkse werkzaamheden blijven de gedachten van moeder onophoudelijk door haar hoofd malen. Soms heeft ze het gevoel dat ze erdoor wordt bedwelmde. Ze kan er niet over praten.

*‘Wat zal het dorp ervan zeggen?’*, en

*‘Hoe zal de pastoor reageren?’*

Donkere gedachten trekken samen in haar hoofd.

*‘Ik hoop vooral niet dat het Ans is. Zij is de oudste. De anderen zijn nog te jong. Ans is ziek. Ze kan geen kind opvoeden. Het ergste is nog dat ze niet getrouwd is. Het is de grootste schande. We kunnen niet meer onder de mensen komen.’*

Iedereen kent hen als een goede en gelovige familie.

Die namiddag hakt ze de knoop door en gaat naar Ans in de veranda.

Nog voordat ze goed-en-wel binnen is, vraagt moeder:

“Ben jij al een tijd niet meer ongesteld geweest?”

Ans schrikt wakker. “Wat zei je?”

“Je weet toch wel of je ongesteld bent geweest?”

“Waarom vraag je dat?”

“Ben je in verwachting?”

“Weet ik niet!”

“Ik ben er altijd op tegen geweest dat hier al deze jongens op bezoek komen.”

“Er waren ook altijd meisjes bij en we kwamen gewoon bij elkaar om samen wat te kletsen.”

“Van *kletsen* raak je niet in verwachting.”

“Je doet net of ik het met iedereen gedaan heb.”

Ans maakt geen oogcontact.

Als het stof weer wat is neergedaald probeert moeder weer rustig de draad op te pakken.

“Van wie ben je in verwachting?”

“Nu doe je weer alsof ik met alle jongens naar bed ben geweest.”

“Nou, met wie?”

Ans durft het bijna niet te zeggen. Het voelt alsof zij iemand moet verraden.

“Ik denk van Kobus...”

“Wat is het nu? DENK of WEET je dat het van Kobus is?”

“Ik kan alleen maar van Kobus in verwachting zijn!”

Moeder draait zich om en verlaat de veranda. Ans staat er versteld van dat ze het heeft durven zeggen tegen haar eigen moeder. Ze heeft er met niemand over gepraat, maar wel vaker gedacht dat ze in verwachting zou kunnen zijn van Kobus. Deze gedachten liet ze nooit doordringen tot haar gevoelens. De emoties overmannen haar. Ze ligt te huilen in haar bed.

Nog nooit heeft zij zich zo eenzaam en alleen gevoeld. Met haar beide handen op haar buik zoekt ze daar troost.

Kobus heeft zij al geruime tijd niet gezien. Ze had hem ook niet echt gemist, maar nu wel. Ze zou nu bij hem willen zijn, maar vraagt zich ook af hoe hij zal reageren. Het verlangen om bij hem te zijn maakt langzaam plaats voor de angst dat hij haar afwijst.

*‘Misschien ontkent hij alles... en wil hij mij helemaal niet meer zien...?’*, verzucht ze in gedachten.

Ans weet het niet meer en kan niet meer helder denken.

’s Avonds gaat haar jongere zus Hannie nietsvermoedend even op bezoek bij Ans.

“Ik moet je wat vertellen...”, zegt Ans meteen.



“Oh, spannend...”, reageert Hannie.

“Ik denk dat ik in verwachting ben...” zegt Ans met een strak gezicht. Gespannen wacht ze de reactie af. Ze heeft geen idee hoe Hannie zal reageren. Misschien wordt zij ook boos, net als haar moeder. Misschien wijst zij haar af, net als haar moeder.

Na een korte stilte vraagt Hannie op een zachte en begripvolle toon:

“Van wie...?”

Ans straalt: “Van Kobus...”

“Ik heb al vaker gedacht dat jullie iets met elkaar hadden...”

En nu dan...?”

“Wat bedoel je ,...en nu dan...?”

“Weet mam het al?”

“Sinds vanmiddag...”

“Dan weet ik ook waarom ze zo’n slechte zin heeft. Ik kreeg niet eens een goede dag.”

Ans gaat wat rechterop zitten en kijkt Hannie aan.

“Kobus weet het ook nog niet. Zou jij aan Kobus kunnen vragen om naar mij toe te komen?”

“Maar ik ga het hem niet zeggen.”

“Dat hoeft ook niet. Ik wil het hem zelf vertellen.”

Na het avondeten, wanneer het al donker is, neemt Hannie de fiets en gaat naar de boerderij waar Kobus werkt. Ze vindt hem in de stal. Kobus is verrast dat hij nog bezoek krijgt.

“Jij bent nog laat bezig...” opent Hannie het gesprek.

“Hallo Hannie, wat kom jij nog zo laat doen?”

“Ans vraagt of je nog eens voorbij wilt komen.”

“Ans wil je gewoon nog eens graag zien.”

“Ik kom nog wel eens buurten.”

Hannie krijgt de indruk dat hij niet enthousiast is, maar ze wil er niet verder op ingaan. Om te voorkomen dat Kobus nog meer vragen stelt, draait ze zich om en gaat meteen huiswaarts.

Kobus heeft wel een vermoeden, maar denkt dat Hannie niets heeft gemerkt. Hij wil voorkomen dat hij zich verraadt als zijn vermoedens onjuist blijken te zijn.

Nog diezelfde avond gaat Kobus naar Ans. Hij gaat te voet. Het is volle maan. In gedachten verzonken slentert hij over de zandweg, alsof hij het moment van de confrontatie probeert uit te stellen. Allerlei scenario's passeren de revue in zijn hoofd.

*'Misschien is ze helemaal niet in verwachting.  
Maar als dat wel zo is, wil ik mijn kind opvoeden.'*

Hij weet echter niet hoe dat moet als Ans daar te ziek voor is. Hij moet werken om brood op de plank te krijgen. Misschien kan de boer hem helpen. Met een mengeling van dromen en angsten komt hij bij Ans aan. Ze heeft al een tijdje op hem liggen wachten.

"Ik denk dat ik in verwachting ben..." zegt Ans direct, met een gespannen uitdrukking op haar gezicht.

Kobus stapt naar haar toe, neemt haar in zijn armen en streelt met zijn grote handen door haar haar. Het is voor hem vanzelfsprekend dat het kind van hem is.

Hij weet niets te zeggen.  
Ans voelt zich in ieder geval niet afgewezen.  
Misschien verbeeldt ze zich zelfs dat hij een beetje blij is.

"Weet je zeker dat je zwanger bent...?"  
"Alles wijst erop..."  
"Wij lossen dat wel op..." zegt hij zacht.

Ans is alleen maar blij en sprakeloos.

"We kunnen dat wel aan..." voegt hij er even later aan toe.  
Dat Kobus over "wij" spreekt, verwarmt haar hart.